Mărturisirea de credință antiecumenistă a Ieroschimonahului Paisie Prodromitul

După întreruperea pomenirii Patriarhului Bartolomeu, din Decembrie 2016, la schitul Prodromu din Sf. Munte Athos, starețul Arhim. Atanasie a reușit prin provocări și minciuni să întoarcă situația de partea sa, întâi prin introducerea la slujire la Altar a preoților ecumeniști, neregulamentar, fără aprobarea Sinaxei schitului, apoi prin provocarea demisiei care a fost ultima lui arma și cea mai eficientă. Aceasta a provocat derută, după ce mai înainte era gata să semneze o declarație oficiala de întrerupere a pomenirii împreună cu Sinaxa. Apoi după demisie și-a lăsat și niște hârtii pe care să le semneze Obștea, prin care să se declare dacă sunt de acord cu demisia lui. Aceasta a fost altă manevră care i-a reușit pe deplin, deoarece noi, neavând experiență, am luat-o ca pe o măsură legală și regulamentară, pe când ea era o tehnică de manevră. Dar el de fapt s-a înșelat singur, crezând că înșală pe alții, căzând singur în cursa care a pregătit-o altora. Fiindcă fiind fricos și temându-se de oameni și de pierderea scaunului, el s-a îngrijit și cum să revină înapoi pe scaun, înainte de a-și da demisia. Deci totul a fost calculat și, cum era de așteptat, a reușit, deoarece fii veacului acestuia sunt mai deștepți în înțelepciunea lor, decât fii luminii. Ultima manevra și cea mai infamă a fost ca să șteargă orice urmă de întrerupere a pomenirii la Prodromu, prin minciunile făcute publice pe site-ul Patriarhiei Romane în iunie 2017, la care am răspuns printr-o dezmințire.
https://ortodoxiamarturisitoare.wordpress.com/2017/07/23/adevaratul-comunicat-al-schitului-romanesc-prodromu-ieroschimonah-paisie-prodromitul/
Realist fiind, eu nu mi-am făcut prea mari iluzii de izbândă prin oprirea pomenirii, dar aceasta a fost îngăduită de Dumnezeu „ca să se descopere gândurile de la multe inimi.” Noi am fost învinuiți, că vrem să facem dezbinare, schismă, că vrem să pierdem schitul, așa cum și Altcineva, la fel a fost învinuit înainte de noi că vrea sa dărâme Templul, toate cu scopul de a-și acoperi propria slăbiciune și lașitate. Marii antiecumeniști când au fost puși în situația practica de a pierde ceva, au dat bir cu fugiții. Mai sunt aceștia stareți, povățuitori? Nu sunt decât niște maimuțe, care știu doar să zâmbească frumos, ca să dea bine și care se laudă că ei sunt Mucenici, fiindcă fac ziduri trecătoare dar pierd la greu suflete omenești. Dar totul îți poate ierta cineva, mai puțin decât să nu încerci să te ridici mai presus de el. Durerea mare este că așa îi povățuiesc și pe ucenicii lor: să

disprețuiască adevărul, să iubească minciuna, lingușirea și închinăciunile prin piețe. Vai lor și ucenicilor lor! Una este diplomația și alta mărturisirea adevărului. Nici o împărăție nu a dăinuit pe neadevăr și minciună. Toate s-au prăbușit. Mai degrabă s-au mai târziu. Așa și castelul de hârtie al ecumenismului se va prăbuși, dar cei ce l-au susținut vor fi umpluți de rușine. Când toată minciuna s-a dat pe fata, atunci a început prigoana. Am fost învinuit că am trădat secretele schitului și am fost aruncat în drum fără nici un drept de apel. Apoi am fost învinuit că am susținut și spus alte secrete ale mănăstirii, în legătură cu niște afaceri neoneste ale mănăstirii, lucruri despre care doar le-am confirmat ca adevărate, dar nu le-am pornit nici provocat eu, ci prostia și lăcomia lor de bani. Pentru aceasta nu am fost primit nici să stau măcar o noapte în schitul Prodromu, după ce am petrecut acolo 25 de ani. Prigoana s-a întins și asupra celor cu care mai aveam eu legătură, mai ales cu părintele Iulian, căruia i s-a interzis să mă mai primească la spovedanie, cu amenințarea izgonirii din schit. Mai ceva ca pe timpul inchiziției! Nu mai vorbesc de ceilalți frați, cărora li s-a impus să nu mai vorbească despre Sinodul din Creta, altfel vor fi dați afară din Schit. Nu spun de epitetele cu care am fost etichetați. Eu nu am fost de partea dură a celor care au întrerupt pomenirea.

Ceea ce am făcut, adică oprirea pomenirii, am făcut cu binecuvântarea pr. Stareț Atanasie și Duhovnicului Iulian, și mai apoi și a Sinaxei și nu am silit nici influențat pe nimeni să facă asemenea mie, știind riscurile unei astfel de poziții, ci doar mi-am arătat poziția și hotărârea de a nu pomeni. Nu am încurajat la împotrivire și răscoală, ci am vrut să arat că oprirea pomenirii trebuie făcută în Biserica și nu în afara Bisericii, iar dacă ești scos de ei și prigonit din Biserica, aceasta nu este problema noastră, ci a lor, căci nu înseamnă că m-au și scos din Biserica, ci ei singuri s-au scos din Biserica, prin mărturisirea strâmbă. De aceia nu am fost adeptul împotrivirii fizice sau verbale violente, ca să fim fideli cuvântului Evangheliei care zice: „vă vor scoate pe voi din Sinagogi (biserici)” cu toate că până la un anumit punct e bună și împotrivirea, dar în limitele pe care ți le impun Canoanele și regulamentele bisericești și monahale. Contrar celor spuse de alții, nu văd niciun sens în a mai sta cu niște oameni, cu care ai întrerupt comuniunea euharistică și de rugăciune, pentru a-i sili să facă sau să creadă ca tine. Tocmai în aceasta constă și oprirea pomenirii, a te depărta de cei ce au comuniune cu un eretic. Din cauză că unii nu au înțeles corect acest Canon, spunând că nu e drept să fim izgoniți și umiliți, s-a ajuns să fim catalogați toți ca tulburători și schismatici.

În această privință, eu nu am fost de acord nici cu interpretarea forțată că oprirea pomenirii se face pentru a a se aduna un Sinod ca să fie judecat episcopul eretic și pentru asta trebuie să oprească pomenirea cât mai mulți și în acest sens dând obligativitate acestui Canon ca și unui Sinod. Oprirea pomenirii se face nu pentru a-l scoate pe eretic din Biserică, ci pentru a îngrădi Biserica și pe noi de erezie,

fiindcă ereticul este deja în afara Bisericii, dar încă nu este caterisit și își exercita ilegal în fața lui Dumnezeu funcția de episcop. Se poate întâmpla să nu fie un Sinod ortodox degrabă și până atunci eu voi sta în comuniune episcopul eretic? Scopul nostru nu este de a provoca un Sinod, căci asta nu prevede canonul 15, ci a ne îngrădi de erezie. Canonul 15 tocmai îmi da posibilitatea sa tai comuniunea cu un astfel de episcop, înainte de un Sinod, fără a fi sancționat de acesta și nimic mai mult. Canonul 15 ne da posibilitatea ca să oprim pomenirea dar nu ne obligă, ci ne obligă conștiința și erezia să ne despărțim de ereticii și de părtașii lor. Ne obligă erezia vădită de sfintele Canoane și Sinoadele Ecumenice care spun să fugim de eretici și de părtașii lor, adică de cei condamnați și de cei necondamnați, care se împărtășesc cu ei.

Trebuie să înțelegem, totuși, că oprirea pomenirii este o măsură de excepție în Biserica, în lipsa pronunțării unui Sinod ortodox, după care se va reveni la normal. Obligatoriu pentru restabilirea adevărului sunt hotărârile unui Sinod, iar în lipsa acestuia folosim măsură opririi pomenirii. Noi dacă vom adopta poziția cea bună, Biserica singură va reveni la Ortodoxie, căci Biserica suntem noi, iar ereticii vor rămâne pe dinafara, cu toate că acum se pare ca sunt înăuntru. Deci oprirea pomenirii nu este regulă în Biserica, ci se aplică doar în cazuri de erezie, de prigoană în Biserica. Nu toți cei care nu au oprit pomenirea sunt și eretici, ci doar cei ce învață pe alții o erezie și îi silesc să fie de acord cu ei. Pentru aceasta eu am păstrat încă comuniunea de rugăciune cu cei ce pomenesc până la o vreme, sperând în întoarcerea lor, mai ales știind că majoritatea nu sunt ecumeniști, ci mulți pomenesc din frică și din oportunitate, fără a mă împărtășii cu Sfintele Taine, decât în unele cazuri de excepție, unde am știut că episcopul nu prigonește pe cei ce au oprit pomenirea și nu-i socotește schismatici, cu toate că formal a acceptat Sinodul din Creta. Aceasta am socotit-ca o iconomie până la un timp, pentru a mărturisi adevărul. Dar mult timp adevărul nu poate sta cu minciuna, căci adevărul aduce la lumina minciuna, care nu mai răbdă să fie dată pe față. A spus unul din sfinții Athosului, pr. Dionisie de la Kolciu, că cine nu știe să facă pogorământ, nu este adevărat mărturisitor, fiindcă de sila prigoanei mulți nu au puterea de a opri pomenirea, sau nu au unde se duce, toate Bisericile fiind ocupate în chip samavolnic de ei, și atunci putem să spunem că toți cei ce pomenesc sunt părtași la erezie sau eretici, dacă ei nu împărtășesc erezia, ci o detestă? Vedem că Biserica a făcut pogorământ cu aceștia la Sfintele Sinoade și că ei s-au întors în Biserică doar prin blestemul ereziei, de aceia trebuie să înțelegem situația critică și concretă, dar să nu facem nicio concesie ereziei și

celor care o sprijină pe față. Aceștia sunt prigonitori și nu vor avea nici un cuvânt de îndreptățire, și vor fi judecați că au avut părtășie de bunăvoie cu ereticii condamnați deja de Biserica conform Canonului 45 apostolic sau ei înșiși au propovăduit o nouă erezie. Deci lupta trebuie dusă strict în limitele canonului 15, nu confundate lucrurile și amestecate, adică starea Bisericii înainte de o hotărâre Sinodală și starea de după un Sinod. Biserica acum este într-o stare de luptă, fiindcă și oprirea pomenirii este iconomie a Bisericii făcută pentru perioada de prigoană, nu este o stare normală de a nu pomeni pe episcop la Sfânta Liturghie; deci trebuie să înțelegem că trebuie să facem iconomie și cu frații noștri mai slabi, care nu au oprit pomenirea până vor putea să ia și ei poziția cea buna în lupta cu erezia.

Nu am avut mare speranța în reușită opririi pomenirii de obște, știind greutatea și răutatea celor care țin mai mult la liniștea lor, decât la pacea Bisericii, dar am încercat totuși să facem ceva, măcar să trezim conștiința Bisericii, iar în continuare nu e treaba noastră, ci treaba lui Dumnezeu. Dacă am reușit sau nu se va vedea în timp. Am păstrat tăcerea până acum, dar văzând lipsa de rușine și de bun simț a ecumeniștilor, care continuă să-și îndreptățească faptele lor în numele așa zisei iconomie cu ereticii, ca și cum ar avea ei dreptate, în loc să se pocăiască în sac și în cenușă, am hotărât să nu mai tac. Căci tăcerea este al treilea fel de ateism. Iconomia se face până la o vreme, în vederea întoarcerii sau cu cei care se pocăiesc și se întorc, dar dacă cineva stăruie în greșeală, pentru acela nu mai este iconomie. După cum vedem și „Preafericitul" Patriarh Daniel, care în virtutea unei iconomie false, calcă în picioare, în continuare, toate Sf. Canoane și rânduieli îndemnând și pe alții prin faptă și cuvânt să o facă, atunci cum vom tăcea? Desigur, atunci „pietrele vor striga"! Iconomie se face cu pliroma Bisericii, cu cei care nu cunosc încă bine legile bisericești, nu cu cei ce știu și nu fac și strâmbă legea lui Dumnezeu. Acestora li se aplica vai-urile adresate de Mântuitorul cărturarilor și fariseilor fățărnici. Propovăduiesc și aceștia „dulcea și Sfânta Ortodoxie", dar după capul și mintea lor, grăbindu-se toți cât de repede să se lepede de Hristos și să-l înscăuneze pe Antihrist. Noi nu-i urâm, ci urâm faptele și răutatea lor cu care se grăbesc să înăbușe Adevărul în numele adevărului. Căci propovăduiesc și ei un adevăr, dar un adevăr relativ în funcție de interesele și de mersul vremii, iar pe adevărații apărători ai Adevărului îi prigonesc. Ca și iudeii din vremea Mântuitorului. Căci după ei există mai multe adevăruri, dar după spusa lui Petre Țuțea: „mai multe adevăruri, nici un adevăr". Doamne luminează mintea mai marilor noștri, ca „drept să învețe cuvântul adevărului" și să ne povățuiască pe calea mântuirii, să înceteze dezbinarea și prigonirea dintre frații aceleiași Sfinte Mame – Biserica, ca în unire și-n dragoste să te putem slăvi pe tine: Tatăl, Dumnezeul cel ceresc și pe Fiul Tău, pe care L- ai trimis pentru

mântuirea noastra, Iisus Hristos, întru Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțita în veci. Amin.
Ieroschimonah Paisie Prodromitul
11 februarie 2019